

הקשר בין איש ואשה

הדוגמא הראשונה לסדר בחיים מקבל הילד בבית הוריו!

היחס שההורים מתיחסים ביניהם, קובע את מעמדו בעיני הילד ומלמד אותו להתייחס לבני אדם וארועים ביחס דומה.

הבסיס לחיים בקבוצה הנקראת משפחה, מתחיל מההורים עצמם: הוא כבוד ואהבה. כבוד נדרש כדי לתת לזולת הרגשת אחריות. אהבה היא פרי הערכה והדגשת החיובי שבזולת (במקום שאין הערכה יש זלזול, כאשר יש זלזול לא יכולה להיות אהבה וכמובן שהכבוד ירחק ממשפחה זו). יחס לא מכובד גורר תגובה לא מכובדת! יחס של התנכרות ולא איכפתיות גורר יחס דומה והקרבת הראשון הוא הילד הראשון! כל השאר כבר מפולת). במערך המשפחתי יש ארבעה סוגי התייחסות בין בני הזוג: האיש מתייחס לאשתו כרעה, כאחות, כאם וכבת.

וכן האשה לבעלה כבעל, כאח, כאב וכבן.

לפי התקופות השונות והתפקידים השונים במערך המשפחתי, כאשר נפנים את השלבים הללו בקשר שבין בני הזוג נמצא פתרון לכבוד ולאהבה האמורים לעיל ובכל מקרה תשמר חובת האחריות ההדדית! הילד כשישמע ויראה מערכת יחסים כזאת ישכפל אותה בהתנהגותו כלפי חלקים בחברה וכלפי משפחתו העתידה. ויש להניח שיעשה זאת בהצלחה יתרה כדרכו של עולם שהוא משתכלל והולך. (בכל דבר שמטפחים אותו).

לדוגמא: איך בני הזוג מקבלים ואמורים לקבל איש פני רעהו בבואם הביתה? האם לקחו בחשבון את המעמס של כל אחד מהם במשך היום, או שבמעמד המפגש, כל אחד רוצה לפרוק את "שק בעיותיו". האם בנקודת חולשה של אחד מהצדדים מגלים הבנה ורגש, או עצבנות נוכח "הטרדה"?

האם גילוי של חוסר הבנה, ידיעה גורר רצון להסביר להוסיף דעת, להגיע למכנה משותף או זלזול בוטה.

מובן מאליו שהתייחסות באופן חיובי בונה את המערך המשפחתי ונוסכת בטחון בכל המשפחה ולהיפך, חס ושלום יוצרת תסכול מצטבר וערעור היסודות המשפחתיים! בדור מבולבל כמו שלנו, נחוץ מעל לכל הדברים האמורים יחס של סבלנות אין-קץ, סבלנות ולא סובלנות, סבלנות שמקורה באמונה שהכל ניתן לתיקון, שמכל דבר, אפילו "רע" יכול לצאת טוב ואפילו יותר טוב!

הסבלנות מאפשרת לנו לעכל את השגיאות של זולתנו וגם לתת הסבר מניח את הדעת לילדינו העומדים תוהים מול תופעות שליליות המזדמנות להם בחייהם הצעירים לעיתים קרובות. הסבלנות מאפשרת לנו לראות בכל זולת פנים חיוביים שהם ורק הם יכולים להיות הבסיס לקיומנו המשותף.